

den første Gang kom frem, og jeg har heller ikke for mit eget Vedkommende eller mit Parti stemt imod Forslaget om Formue- og Indkomstskat, som dog giver en betydelig Del af Indtægterne for den højtærede Finansminister. Men saa kommer vi til disse indirekte Skatter, som vi stemmer imod, idet Partiet naturligvis her ligesom i Folketinget vil stemme imod de tre Skatter, der nu staa paa Dagsordenen. Og dér siger man saa: Hvorfor kommer Oppositionen ikke med Forslag? Dertil vil jeg svare, at saa vidt mig bekendt fra noget eksisterende Lands politiske Historie har det aldrig været saaledes, at Oppositionen fremsætter Skatteforslag, naar der sidder en Regering, som har Ansvaret for Landets Husholdning og Styre; dermed har Oppositionen intet at gøre, og den kan ikke gøre det, idet den mangler hele det administrative Apparat, som hører til at fremstille Skattelovforslag. Det ved den højtærede Finansminister lige saa vel som jeg, at uden hele dette Apparat — man kan kalde det Kontorapparatet —, uden alle de statistiske Oplysninger, der skal foreligge, uden den Administrationserfaring, man maa have til Raadighed som Finansminister, kan man ikke frembringe et Skattelovforslag. Men dernæst kunde der jo tænkes en Form, hvorunder Oppositionen blev inddraget i selve Spørgsmaalet om Landets Skattevæsen. Det kunde tænkes — jeg kender ikke noget Eksempel derpaa —, men det kunde jo tænkes, at en Regering i Betrængthed, i Angst for, hvorledes man skulde klare sig, med klar Fornemmelse af Statskassens daarlige Stilling henvendte sig til Oppositionen og forsøgte sammen med den at finde Udveje overfor de Farer og Vanskeligheder, der var til Stede. Man kunde jo tænke sig, at en saadan Forhandling blev søgt ført, men jeg har ikke nogen Erfaring for, at den højtærede Finansminister har gjort dette. Jeg har ingen anden Erfaring end den, at den højtærede Finansminister som andre Finansministre har udarbejdet sine Forslag og forelagt dem for Rigsdagen, hvorpaa han har søgt en mere eller mindre uidentings Forhandling med det andet Regeringsparti og dernæst gennemført sine Forslag imod Oppositionen. En virkelig Forhandling, en aaben Forhandling om, hvorledes man kunde finde andre Udveje her i Landet, det har jeg aldrig nogen Sinde tænkt mig, at den nuværende Regering vilde forsøge, hvilket da heller ikke er sket. Jeg kan sige for mit Vedkommende, at jeg naturligvis ikke vilde have

unddraget mig sligt, og jeg tror heller ikke, at mit Parti eller noget af de andre Partier — heller ikke Socialdemokratiet — vilde have gjort det, hvis den højtærede Finansminister virkelig var kommet og havde sagt, at nu maatte der gøres noget overordentligt her i Landet, man maatte enes om nye Skatteforhold. Spørgsmaalet maatte da være søgt løst gennem Forhandlinger, der maatte tage deres Tid, for om muligt at tilvejebringe Enighed om Skatteforslag.

Og skønt jeg i øvrigt paa ingen Maade, som antydet i Gaar, vil stille min Minister-tid i en Belysning, der kunde være flatterende for mig overfor den højtærede Finansminister, vil jeg gøre opmærksom paa, at det lykkedes mig i Krigsaarene og i Aarene derefter, da jeg havde den Ære at staa i Spidsen for Finansministeriet, at gennemføre alle Skatteforslag med alle Partiers Tilslutning. Det kan altsaa gøres. Den højtærede Finansminister vil det efter min Mening slet ikke; for Skattelovforslagene er, foruden at være et Forsøg paa at faa Indtægterne til at slaa til i Statskassen, ogsaa politiske Lovforslag. Finansministeriet er et politisk Ministerium, ja, vel det mest politiske Ministerium, vi har — nu er ganske vist Indenrigsministeriet efterhaanden kommet op i en noget lignende Højde, men tidligere var det kun Finansministeriet, der var det egentlige politiske Ministerium. Det er politiske Skatteforslag, der er Tale om, og man kan ikke paa een Gang føre en antidemokratisk Politik og en demokratisk Politik. Den højtærede Finansminister har tidligere mange Gange talt for demokratiske Skatteforslag, han er nu vendt om og er nødt til at tale for antidemokratiske Skatteforslag. Han ved lige saa godt som jeg, at disse indirekte Skatte-love er rent antidemokratiske, saaledes som han altid selv i gamle Dage har opfattet dem, men nu taler han for dem, og hvorfor? Fordi han er inde i en Politik, som deler Landet i to store Grupper, paa den ene Side et konservativt Element og paa den anden Side de oppositionelle, fremskridtsvenlige Elementer. Jeg vil aldeles ikke her sige noget om, hvor Retten til syvende og sidst er for de to Standpunkter — det er ganske ligegyldigt i Øjeblikket —, men der er i Virkeligheden en absolut Grænse mellem det, som nu er paa Regeringssiden, og det, som er paa Oppositionssiden. Hvem der til Slutning faar Ret, hvor det virkelig ideelle Formaål ligger, det er i Øjeblikket ligegyldigt. Vi ved, at saaledes er Landet delt, og nu